

Studentův zápisník, kapitola 12. : Naděje

Můj život zase vjel do ustálených kolejí člověka, mladého člověka, který nemá svou drahou polovičku. Do konce zkouškového jsem zase chodil likvidovat své mladé tělo do všech možných i nemožných klubů v mé rodné Ostravě. Ale začal jsem zjišťovat, že čím jsem starší, tím mě to baví méně a taky méně vydržím. Bohužel. Chce to změnu a to zatraceně rychle.

Začal další půlrok mého vysokoškolského snažení. Stereotyp do mě bušil obrovskými kovářskými kladivy a já pomalu podléhal. Mé tělo řve po nějakém vzrušení. Po x-tém shlédnutí Trainspottingu jsem dostal nápad trošičku koketovat s drogami. Po vystřízlivění z tohoto kultovního filmu jsem se musel vyfackovat, že mě tato myšlenka vůbec napadla. Udělat ze sebe trosku? Děkuji nechci. No jo, ale co teď?

Vést bezduchý život mnoha šprtů se mi nezamlovalo. Posbíral jsem doma poslední zbytky mého sex appealu a připravoval jsem se na „lov“. Jenom doufám, že to nebude fiasko tak jak minule.

Jednoho bezduchého zimního rána zase sedím ve vlaku směrem do školy. Je 6:44 ráno, mrtvolné obličejce cestujících mě unavují, oči se mi zavírají. A tu náhle: „Je tu, prosím tě, volno?“ Jedním okem, které se mi podařilo otevřít se dívám na osůbku chtějící si ke mě přisednout. A nevěřím mu, je to snad přelud? Krásná to víla. „Ale jasně, je tu volno!“ opět startuji všechny své smysly.

Nahazuji ten nejkouzelnější úsměv, jež jsem schopen po ránu ze sebe dostat. „Ahoj, já jsem Petr“, podávám tomuto nádhernému stvoření svou zmrzlou ruku. „Ahoj, Soňa, těší mě.“ Mám ale takové deja-vu, kde jsem ji jenom viděl. Hmm, jede do Opavy: „Neviděli jsme se náhodou někdy ve škole? Jsi mi totiž strašně povědomá.“ „Určitě, protože já studuju angličtinu a němčinu.“ „Už vím, viděli jsme se na přednášce z fonetiky!“ skoro zařvu vítězně. „Ty děláš čistou anglinu?“ zeptala se. „Ne. Já to mám zkombinované s informatikou.“

V tomto duchu jsme přečkali cestu až do školy. Ze začátku je potřeba získat nějaké osobní informace, to musíte uznat. No a to je všechno. Žádné rande, nic. Byl jsem tak oslepen jejím charismatem, že jsem při loučení nebyl schopen slova.

A dny ubíhaly, potkávali jsme se ve škole, jezdili jsme spolu vlakem. Ta kráska mi začínala přirůstat k srdci. A já se zase zamiloval, po kolikáté už?